

hvor Forhøjelsen foregaar, da Skatteforskellen nu kun bliver af forholdsvis ringe Betydning; endelig medfører den anvendte Fremgangsmaade i Virkeligheden en uafbrudt Progression, idet den samlede Afgiftsprocent nødvendigvis stiger for hvert eneste Tillæg, Arvelodden faar.

Det ses let, at ved den her valgte Afgiftsberegning kan selv en ret stærkt voksende Skala ramme langt mindre føleligt end en mere moderat, thi hver Arvelod beskattes jo kun af en Gennemsnitsprocent, sammensat af de Procenter, der gælde for hver Del af Lodden. — Endnu skal kun bemærkes, at om end den her anførte Beregningsform ikke er fuldt saa simpel som ved den almindelige Progressionsform, er den i Virkeligheden dog særdeles let at praktisere, da, saaledes som Lovparagraffen er affattet (jfr. denne), det hver Gang kun vil blive den øverste Del af Arvelodden, med den for denne gældende Sats, for hvilken Beregning skal foretages.

Med Hensyn til selve Satsernes Størrelse har man som den laveste Sats for hver af de tre første Arveklasser bibeholdt de nuværende Procenter 1—4—7, for fjerde Arveklasse er laveste Procent 10. Disse Satsers gælde for Beløb indtil 1000 Kr., for indtil 5×1000 Kr. er Procenten forhøjet med 1, for indtil 4×5000 Kr. med 2, for indtil $3 \times 20,000$ Kr. med 3 o. s. v., indtil Maksimum 120,000 Kr., idet Beløb herudover betale 6—9—12—15 (jfr. i øvrigt ovenfor).

Naar man saaledes har ment at maatte lade Afgiftsforhøjelsen indtræde allerede ved saa smaa Arve som 1,000—5,000 Kr., hænger dette, som allerede berørt i de indledende Bemærkninger, sammen med Reglen om Afgiftens Beregning efter Arvelodder, idet denne Regel, efter hvad der foreligger om den gennemsnitlige Størrelse af de afgiftspligtige Boer og disses Fordeling i Arvelodder og Legater, vil medføre, at de for de store Arve foreskrevne Afgifter forholdsvis sjældent ville komme til Anvendelse, saaledes at Afgiftens finansielle Udbytte væsentligst vil komme til at bero paa den Procent, der beregnes af de smaa og middelstore Arve. Af samme Grund har man anset det for rettest at lade den højeste Afgiftsprocent indtræde allerede for den Del af en Arvelod, der er over 120,000 Kr., idet dette Arvebeløb — maaske gennemsnitlig svarende til Boer paa ca. $\frac{1}{2}$ Million Kr. — efter danske Forhold maa anses for meget betydeligt og kun i et forholdsvis ringe Antal Tilfælde væ-

sentlig overskrider. Imidlertid kommer jo en Arvelod f. Eks. i første Arveklasse paa 1,100 Kr. ikke til at betale 2 Procent saa lidt som en Arvelod paa 121,000 Kr. 6 Procent, thi af førstnævnte bliver Afgiften kun $10 + 2$ Kr., altsaa 1,09 Procent, af sidstnævnte 5,140 + 60 Kr., altsaa 4,30 Procent. Derimod vil en Arvelod paa 10 Gange sidstnævnte Beløb, 1,210,000 Kr., komme til at betale 5,83 Procent. Fulde 6 Procent vil selvfølgelig aldrig naas.

Til § 3.

Reglen i denne Paragrafs første Stykke, der svarer til Reglen i § 8, 3die Stykke, i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903, har nærmest til Hensigt at lette Afgiftsberegningen, men det vil ses, at den tillige medfører en Lempelse i Afgiftspligten, som navnlig vil kunne faa Betydning i mindre Boer, der deles i mange Arvelodder.

I øvrigt hjemler Paragraffen forskellige Fritagelser for og Lempelser i Afgiftspligten samtidig med, at den ophæver de hidtil gældende Regler paa dette Punkt.

Til nærmere Oplysning om Betydningen af de foreslaaede Regler skal man bemærke følgende.

Efter at den i D. L. 5—2—76 til 79 omhandlede Sjette- og Tiendepengeafgift er ophævet ved Lov af 4. Marts 1904 og Bestemmelsen i § 2 Litra d. i Forordningen af 12. September 1792 saaledes har tabt sin Betydning, er efter den nu bestaaende Lovgivning Fritagelse for al Arveafgift hjemlet med Hensyn til

1) Boer, hvis hele beholdne Formue er under 100 Rdl. (200 Kr.), jfr. Fd. af 12. September 1792 § 2 Litra a. og Plakat af 18. August 1812,

2) Pensioner, som nogen til sin Underholdning eller til andet Brug paa en vis bestemt Tid, ikke længere end en Persons Levetid, legeres, medens Fritagelse for den ved Fd. af 12. September 1792 og Lov af 19. Februar 1861 foreskrevne 6 pCt. Afgift er hjemlet med Hensyn til

3) Midler og Formue, der gives til offentlig Brug i de kongelige Riger og Lande, jfr. Fd. af 12. September 1792 § 2 b. og

4) Midler, som tilfalde Københavns Fattigvæsen i Henhold til Bestemmelsen i Plakat af 1. Juli 1799 § 185.

Endelig anses Administrationen at have en almindelig Beføjelse til ad Bevillingsvejen at fritage saadanne Midler for den ved Fd. af 12. September 1792, jfr. Lov